

и краката съ студена вода, което ни правеше бодри, весели, смѣли, работни. Учеа ни още да слушаме родителитѣ си, да почитаме старитѣ, да не мжчимъ животнитѣ. Колко весели игри играехме и какви добри другари имахъ тогава! Тука учителътъ се силно развълнува, защото си спомни хубавитѣ дѣтински игри.

Кога станахъ на 6 годишна възраст, дѣдо ми, който бѣ грамотенъ, ме научи да чета и пиша, а слѣдъ това ме учи и малко аритметика. Буквитѣ учихъ да пиша върху намазана съ воскъ дъска. Докатъ запомня всѣка буква и науча да я пиша, минаваше се дълго врѣме; слѣдъ буквитѣ почнахъ да сричамъ, и най-сетнѣ се научихъ да чета.

— Ами смѣтане какъ учи? така ли, както учишъ сега насъ? — запита малкиятъ ученикъ.

— То се знае, че така. Най-първо се научихъ да броя и смѣтамъ по прѣсти, сетнѣ съ камъчета; най-сетнѣ ми дадоха бѣла дъска, начертана съ червени линии. По тая табла правихме всѣкакви прѣсмѣтания.

Това бѣше моето първоначално учение. Но то бѣ твърдѣ малко. Родителитѣ ми, па и азъ не се задоволихме само съ него. По него врѣме пѣнието и свиренето на флейта или лира се броеше много важно за възпитанието на дѣцата и понеже нѣмаше въ село, кой да ме учи на това, азъ трѣбваше да ида при другъ учителъ. Ала въ нашето село нѣмаше по-ученъ учителъ, та трѣбваше да ида въ столицата Атина. И сега много живо си спомнямъ, колко се радвахъ, че ще ида въ голѣмъ градъ. Бѣхъ чувалъ, че Атина е голѣмъ и много красивъ градъ. Цѣлъ треперѣхъ отъ радостъ, че ще видя хубави здания, храмове, чудни статуи, картини и какви не